

L'AUTORITAT POSITIVA

Tenir autoritat, que no autoritarisme, és bàsic per a l'educació dels nostres fills. Hem de marcar límits i objectius clars que els permetin diferenciar entre el que està bé i el que està malament, però un dels errors més freqüents de pares i mares és excedir-se en la tolerància. I llavors comencen els problemes. Hem d'arribar a un equilibri, però com aconseguir-lo per tenir autoritat?

Per exemple, una de les preguntes més freqüents que fan els pares als orientadors:

- *Què faig si el meu fill petit està damunt la taula i no vol baixar?*
- *Digues-li que baixi.*
- *Ja li ho dic, però no me fa cas i no baixa.*
- *Com reaccions després?*
- *L'amenaça i li crit, però tot i així, cada vegada va a pitjor.*

Situacions com aquesta es presenten freqüentment quan tenim ocasió de parlar amb els pares. Què ha passat per a què en tan pocs mesos una parella de persones adultes, triomfadores en el camp professional i social, hagin dilapidat el capital d'autoritat que tenien quan el nin va néixer?

És necessari fer la reflexió que en qualche ocasió els suposats experts també cometem errors en l'educació dels nostres fills i ens falta coherència. Per aquest motiu, el pare o la mare no ha de preocupar-se en excés. No és un desastre. És la cosa més normal en qualsevol persona que intenta educar tots els dies. L'important és que, després d'un període de reflexió, els pares considerin, en cada cas, les actuacions que poden ser més negatives per a l'educació dels seus fills, i tractin de posar-hi remei.

A continuació, hi ha el llistat dels **principals errors** que amb més freqüència debiliten i disminueixen l'autoritat dels pares:

- **La permissivitat.** Quan el nin neix no té consciència d'allò que està bé i el que està malament. No sap si pot pintar les parets o no. Els adults som els que hem de dir-li el que està bé i el que no ho està. Deixar que es posi dret damunt el sofà perquè és petit, per por a frustrar-lo o per comoditat és el principi d'una mala educació. Els nins necessiten referents i límits per créixer segurs i feliços.
- **Cedir després de dir NO.** Una vegada que hagi decidit actuar, la primera regla d'or a respectar és la del no. El no és innegociable. Mai no es pot negociar el **no**. Aquest és l'error més freqüent i que més mal fa als nins. Quan hagi de dir no al teu fill, pensa-ho bé perquè no hi ha volta enrere. *Si vares dir al teu fill que avui no jugaria amb l'ordinador perquè ahir no va fer els deures, el teu fill no pot jugar-hi encara que t'ho demani de genolls i per favor, amb cara suplicant i plena de pena.*

En canvi **el sí es pot negociar**. Si penses que el teu fill pot veure la televisió aquest horabaixa, negocia amb ell quin programa i quin temps ho podrà fer.

- **L'autoritarisme.** És l'altre extrem del mateix pla que la permissivitat i igual de negatiu. Es basa en el fet d'intentar que el nin faci tot el que els pares volen anul·lant-li la personalitat. Persegueix l'obediència per l'obediència.
- **Falta de coherència.** Les reaccions dels pares han de ser sempre dins una mateixa línia davant els mateixos fets i el nostre estat d'ànim ha d'influir el menys possible en l'acció educativa. Si avui està mal fet pintar les parets o insultar, demà no ens ha de parèixer graciós o poc important. Aquesta

coherència també hi ha de ser entre el pare i la mare, i mai, repetesc, mai es poden contradir davant el nin. *Si un dels dos li diu al nin que ha de menjar amb coberts, l'altre no pot dir-li que és igual perquè l'important és que mengi.*

- **Cridar i perdre els nervis.** De vegades és difícil no perdre'ls, de fet tot educador sincer reconeix haver-los perdut alguna vegada en major o menor mesura. Hem de tenir en compte que el nin s'acostuma a tot, inclús als crits i, per tant, en fa menys cas a mesura que passa el temps. Al final, per a que el nin ens fes cas hauríem de cridar tant que cap gargamella humana està preparada per a arribar a tal potència de crit.

També hem de tenir en compte que quan els crits no donen resultat, la ira de l'adult pot passar fàcilment a l'insult, la humiliació i inclús al maltractament psíquic o físic. Si un pare es sent desbordat és important que sigui capaç de demanar ajuda: al tutor/a, orientador/a...

- **No escoltar.** Molts de pares es queixen de que els seus fills no els escolten, però el problema és que ells mai han escoltat els seus fills sinó que els han jutjat, avaluat i els han dit el que havien de fer, però escoltar-los... mai.
- **Exigir èxits immediats.** Amb molta freqüència, més de la desitjada, els pares tenen poca paciència amb els seus fills. Hem de saber que tot requereix un període d'aprenentatge, i dins aquest procés hi haurà errors. Això que ho admeten per als demés, no poden suportar-ho quan es tracta dels seus fills, d'ells només veuen les coses negatives i que, lògicament, per a que el nin aprengui les hi repeteixen una i altra vegada.